

**DE NOODGEMEENTE PROTESTANT MALUKU DI BELANDA WENST U EEN
ZALIG KERSTFEEST EN GEZOND, GELUKKIG EN GEZEGEND 2025**



Een sterrennacht

De man en zijn jonge vrouw hadden de grote stad gemedend en kwamen op een rotsachtige vlakte. Voor hun ogen was het kaal. Af en toe waren een aantal struiken die probeerden te overleven. Het zag er droog en verlaten uit. Er was een wat platgetrapt zandweggetje. Ze besloten het te nemen en bespeurden argwanend de vijandige omgeving. 'Ik ben moe. Kunnen we wat rusten en heb je nog wat water over. Zou graag wat willen hebben. Is er nog wat'. De man haalde de geitenleren zak en schudde eraan. Het klonk leeg. Er was nog wat water over maar enkel voor een persoon. Hij gaf haar het weinige water en dacht dat ze snel een waterbron moesten vinden. Anders zag het er slecht uit. Hij dacht aan de personen die ze gisteren ontmoetten. Leuke, aardige mensen, waren zeer hulpbehoevend en wezen hen de weg naar het beoogde dorp. Ze stelden voor om de grote stad te mijden. De Romeinen waren met een of andere strafexpeditie bezig en voerden het op hun wijze. Roekeloos en pijnlijk. Op de een of andere manier hebben ze een foute pad bewandeld. Volgens de inlichtingen zouden ze een meer bebost terrein tegenkomen. Met her en daar drinkplaatsen. Het was niet het geval. De vlakte oversteken zou meer als een paar uren duren. Ze zou het niet halen en hij was ook aan het eind van zijn krachten. Op zijn volharding sjokte hij voort maar dit was ook geen onuitputtelijk bron. Zij nam een kleine slok en bood hem het restant aan. Hij schudde zijn hoofd en lachte. 'Neem jij maar, ik heb niet zoveel dorst'. Ze keek hem

berouwvol aan en probeerde te lachen. 'Kom we gaan verder. De zon staat op zijn hoogste eind. We kunnen beter verder lopen. Het is beter' zei hij bemoedigend. Hij nam haar bij de hand en ze sjokten door de droge woesteni. Hij keek naar de felle zon en dacht 'waar zijn we aan begonnen. Het was eigenlijk onzinnig om de reis te ondernemen maar ja die buitenlanders hadden voor het zeggen. Ze bepaalden wat er in het land gebeurde. Het zij zo. Hij was niet een van de vele mensen die er tegen ageerden. Hij vond het goed zo. Zolang ze hem niet in zijn werk stoorde. Hij was een goed vakman. Dat hoorde hij vaak zeggen. Hij was er wel trots op. Streelde wel zijn ego. Waren we maar terug. Thuis in hun mooie dorp.



Je wist wie, wie was. 'Ja thuis' zuchtte hij diep. Hij zag zijn voeten de ene stap na de andere doen. Alsof ze door een geheime kracht werden voortbewogen. Na een half uurtje zagen ze op een paar kilometers een silhouet afsteken tegen de brandende, golvende hitte. Het bewoog niet. Ze liepen voort en na een half uurtje zagen ze dat het een oude man was. Hij

had een paar geiten bij zich en hij wenkte hen om naar hem toe te komen. 'Kom lieverd, we kunnen daar naartoe. Dat is een mens. Misschien kan hij ons helpen'. 'Nee ik kan niet meer. Het gaat niet. Ik ben moe. Wil wel vooruit maar ik ben op. Ga je maar. Ik blijf hier'. 'Is goed, ga je daar maar zitten. Op die kleine rotsblok. Ja doe maar rustig aan. Ja rustig. Ja goed zo. Doe die hoofddoek om je heen. Het beschermt je tegen de zon. Ik ga'. Hij wou weglopen. 'Je moet wel snel terugkeren. Laat me niet in de steek'. 'Tuurlijk kijk wat de man wil en kom snel terug'. Haastig liep hij naar de oude, turende man. Naderbij komend zag hij dat hij een witte met donkere vlekken, haveloze baard had. Zijn kleren waren oud, versleten. Het werd strak gehouden door iets dat op touw geleek. Hij had nog een knoestige stok in zijn linkerhand. 'Wat doe je hier in dit godvergeten land. Ben je niet snik. Op die vlakke kan niemand lang leven. Vooral op dit uur. Je had geluk dat ik jullie zag. Wou verder naar mijn plekje. Voor de geiten weet je. Toen zag ik een paar stippen. Wou verder lopen maar op de een of andere wijze besloot ik te wachten. Het is maar goed ook. Is dat je vrouw?' Hij knikte bevestigend. 'Haal haar dan breng ik jullie naar mijn stalletje. Daar kan ze voor een poosje rusten. Haal haar.' De man haalde zijn vrouw en met zijn drieën en de geiten sjokten ze naar het stalletje. De oude man ratelde de korte tocht. Hij raakte niet uitgepraat. Telkens had hij het over de vele slachtoffers die ten prooi viel aan de dorre vlakke. Het stalletje was niet meer als wat samengeraapte houten stronken en bedekt met dorre struiken. Het bood in ieder geval beschutting. De vrouw ging op het zand zitten. Ze was moe en dorstig. De oude man haalde water uit de kleine bron achter de stal. Ze dronken het gulzig op. 'Ik ben Gabriel. Elke dag breng ik mijn 12 geiten naar deze plek. Hier kunnen ze grazen en voor het einde van de avond ga ik naar huis terug. Dit is de enige plek in de omgeving waar water is. Nogmaals jullie hebben geluk dat ik jullie had gezien. Eigenlijk waar willen jullie naartoe?' we willen naar het dorp van onze voorouders. Het moest van de overheersers. Daarom maken we deze onzinnige tocht'. De man vertelde de naam van het dorp. De vrouw knikte. 'O dat is nog een dagreis. In jullie toestand doen jullie er twee dagen over'. 'Is het echt waar. Twee dagen! Dan hebben we weinig tijd over. We moeten daar over drie dagen zijn'. 'Denk niet dat ik het haal' zei de vrouw. 'Rustig maar mevrouw. Het zal wel meevallen'. 'Weet u waarom blijven jullie niet hier overnachten. Na een goede nachtrust kunt u de reis hervatten. Er is water. Genoeg hout om een vuurtje te maken. Eten is er niet echt maar geitenmelk hebben we genoeg. Ga lekker rusten. Wilt u nog water. Heb nog wat droog brood. Hier neem het aan'. Ze nam het gretig aan. Na een korte stilte zei de oude man. 'Ik heb een idee. Hoop dat het u bevalt. Ik ga nu naar huis en stuur een van mijn zonen morgen hiernaar toe. In de tussentijd hoedt u de geiten en als u het nodig heeft, er is melk genoeg. Hier is mijn resterende brood. Het is niet veel maar het is genoeg voor morgen. Mijn zoon zal dan wat meer meenemen. Mevrouw u moet niets meer doen. Ga wat eten en drinken maar rust vooral uit. U moet uw krachten aansterken voor de volgende dagen'. Ze keek hem dankbaar aan. De oude man nam afscheid en wenkte naar haar man om met hem een eindje te wandelen. 'Weet u ik heb gezien dat uw vrouw echt moe is. Laat haar uitrusten en geef haar genoeg drank en het beetje brood. Als u geluk heeft krijgt u misschien een konijn te pakken. Klein wild is er genoeg, ik vertrouw erop dat u dat doet en dat u op mijn kudde past. Morgen komt mijn

zoon en zal voor u zorgen. Dat verzeker ik u'. Voordat de oude man huiswaarts wou gaan vroeg de man. 'Meneer Gabriel waarom doet u dit voor ons. U kent ons niet. We zijn eigenlijk vreemden. Er is voor u geen reden om ons te vertrouwen. Wie zegt dat we uw geiten niet stelen. Het is een koud kunstje'. 'Ik leef lang genoeg op aarde om het verschil tussen goed en kwaad te onderscheiden. Het is waar ik ken u niet. Het is ook waar dat u mijn kudde kan stelen. Er lopen veel kwade mensen op aarde. Het kwaad ligt altijd op de loer. Vooral in deze tijden maar weet niet, hoe zal ik het zeggen, ik vertrouw jullie, weet ook niet waarom. Misschien vanwege de toestand van uw vrouw. Weet het ook niet echt maar op de een of andere wijze vertrouw ik jullie en iets zegt me dat ik jullie niet in deze toestand kan achterlaten. Het zou makkelijk en de makkelijkste manier zijn maar zijn we niet op deze wereld om elkaar te helpen. Kan het niet over mijn hart krijgen om jullie niet te helpen. Help je vrouw en morgen komt mijn zoon'. Hij sjokte met zijn stok richting oosten. Zijn dorp lag op drie uur wandelen. Hij keek nog een keer achterom, groette en stapte huiswaarts verder. De man keerde naar het stalletje terug. Zijn vrouw sliep al. Hij wikkelde het linnen stof nog vaster om haar. Hij ging naar buiten en dreef de geiten achter het stalletje. Er was een soortement omheining bestaande uit struiken met doornen. Hij sloot het af met een losstaande struik dat op een paar meter lag. 'Zo dat was dat en nu proberen om wat vlees te krijgen dacht hij'. Het was wellicht een mirakel. Hij had valletjes geplaatst en een magere konijn viel er voor. Voor de avond viel had hij een klein vuurtje gemaakt. Hout had hij in de omtrek bij elkaar gesprokkeld. Melk had hij ook en het konijntje werd gebraden. Hij maakte zijn vrouw wakker en samen aten ze hun avondmaal. Het zou fijner zijn als het meer zou zijn maar in ieder geval hadden ze wat gegeten. Hij gaf het meeste aan zijn vrouw. Gesterkt stond ze op en gooide stukken hout op het vuurtje. Ze begonnen over hun dorp te praten en dat ze het zo misten. 'Na een uurtje zei hij dat ze maar moest gaan slapen. Morgen is er weer een dag en ze moeten nog een aantal dagen. 'Ik ben blij dat we samen deze reis hebben ondernomen. Ik zou niet weten hou ik het zou volhouden'. 'Het spreekt vanzelf, samen uit, samen thuis. Wat zou ik zonder je moeten. Zoals de zon draait, draait mijn leven om jou. Weet je nog een paar dagen dan hebben we het ergste achter de rug denk ik. De zoon van de oude man komt ons in de ochtend opzoeken en hij kan ons verder helpen'. 'We boffen dat er nog goede mensen op deze aarde zijn. Op onze reis hebben we veel tegenslagen gehad en de meeste mensen waren minder aardig. Denk dat ze hun eigen zorgen hebben dat ze zo reageren. Ieder heeft zijn zorgen. Grote en kleine zorgen. Ben gelukkig dat de oude man ons heeft geholpen. Zonder hem zouden we in grote moeilijkheden zijn. Denk dat er iemand over ons waakt. Het moet dat wel zijn. Ze rekte haar armen uit. 'Ga slapen. Voel me beter als vanmiddag maar je weet niet wat de morgen brengt. 'Tuurlijk ga lekker slapen. Wil je nog wat water of melk. Er is genoeg'. 'Nee dank je heb genoeg'. Ze trok haar dunne, linnen gewaad over haar heen. 'Welterusten, zie je morgen'. De man trok het gewaad strak over haar heen, legde een doek om haar en stapte naar buiten. De sterren blonken als nooit tevoren. Het was een stralende avond. Soms kan het leven mooi zijn dacht hij. Hij keek hoe het met de geiten was gesteld. Hij keerde terug naar de ingang van de hut en posteerde zich daar. Van deze positie kon hij zijn vrouw en de

geiten zien. In de loop van de nacht hoorde hij het gehuil van een wolf. Hij was op zijn hoede maar gelukkig gebeurde er niets alarmerend. Na een tijdje knikkebollen sliep hij in.



In de vroege ochtend kwam Michael , een van de zoons van de oude man, bij het stalletje. Hij maakte de man wakker en stelde zich voor. De man excuseerde zich dat hij in slaap was gevallen. 'Het maakte niet uit' zei Michael. 'Het kan gebeuren'. 'Ik heb twee hompen gierstbrood bij me en wat strookjes geitenvlees. Dit moest ik van vader geven'. Hoop dat het voldoende is voor jou en je vrouw'. 'Meer hebben we niet'. 'O nee dit is meer dan voldoende'. 'Zal het gelijk aan mijn vrouw geven'. 'Kom dan stel ik je aan mijn vrouw voor'. 'Nee blijf wel hier. Ik wacht buiten wel'. Na een paar minuten kwam de man terug. Michael besprak met hem de route die ze zouden nemen. 'Ik stel voor dat jullie naar het zuiden

gaan. Jullie komen dan door bosland. Er zijn niet veel bossen maar er is meer als genoeg schaduw en tot jullie op de plaats van bestemming zijn, komen jullie twee drinkplaatsen tegen. Hier heb ik nog een geitenzak dat kan ik vol met melk stoppen. De vrouw kwam naar buiten en stelde zich voor aan Michael. 'Zoals ik al tegen uw man vertelde, dit is genoeg tot jullie bij dat dorp komen. 'Stel voor dat jullie straks vertrekken. De zon staat over een aantal uren op haar hoogste positie maar dan zijn jullie al aan de rand van het bosland'. Hij had die woorden nog niet uitgesproken en vanuit het niets kwam er een sterke windvlaag dat alles platgooide. Iedereen lag op de grond en het stalletje stond op haar achterste benen. De geiten liepen verdwaasd rond en blaakten eindeloos. Michael hielp de man en vrouw opstaan. 'Wist niet waar dat vandaan kwam maar dit heb ik nog nooit meegemaakt'. 'Is dit normaal?' vroeg de vrouw bedrukt. 'Nee, hoop dat er niet nog meer van die verrassingen komen' antwoordde Michael. 'Weet u laten we alles pakken wat u voor uw reis nodig hebt. Dan kan u vertrekken. Voelt u zich al sterk genoeg mevrouw?. Ze knikte bevestigend. 'En u meneer!' 'O ja hoor wat mij betreft kunnen we gaan. Ja he' vroeg hij zijn vrouw. 'Okay mijn vader heeft me verteld dat het twee dagreizen zou kosten maar volgens mij kan het in een dag. Weet u ik ga een eind met u mee dan weet ik zeker dat u het juiste pad bewandelt. Een paar minutenlater waren ze klaar. 'Ik kijk nog even naar de geiten en dan gaan we'. 'Kom we gaan'. De man ondersteunde zijn vrouw zo goed als mogelijk. Ze hadden een goede tred en maakten veel meters. 'Weet u, ik heb iets raars. Nou ja raar is geen passend woord. Eerder bijzonder. De afgelopen nachten scheen een ster zo duidelijk en rein als glinsterend kristal in helderwitte meertje. Iedereen had zijn eigen mening erover. De meeste denken dat er ramspoed over het land zou komen. Een aardshok of dat het vee door een ziekte geraakt zou worden. Ik heb niet hetzelfde mening maar dan denk ik gelijk aan de windvlaag dan heb ik mijn bedenkingen. Mijn vader heeft andere gedachten. Hij denkt dat er iets moois zou gebeuren. Hij weet niet in welke vorm maar iets geweldigs. Dat er eindelijk vrede over dit land komt. Dat er geen geweld meer is en dat de Romeinen het land verlaten. De komst van een dappere, nieuwe wereld'. Hij keek ze nieuwsgierig aan. 'Ja weet u. Mijn vader is soms een dromer. Net als Jozef de meester dromer'. Michael lachte om zijn woorden. 'Wat vindt u er zelf van. Wat is de betekenis van zo'n heldere ster. Waarom straalt het zo krachtig'. Het echtpaar keek elkaar aan en haalden hun schouders op. 'Weet niet waarom' zei de man. 'Het ligt eigenlijk op uw weg. Om eerlijk te zijn u kan er niet omheen. Want als u het doet dan maakt u een omweg en het kost u niet 1 maar misschien drie dagen. Ik ken een aantal mensen van die plek. Heb daar nog wat familie. Weet u als u een van hen tegenkomt zeg mijn naam en die van mijn vader dan zullen ze u hartelijk ontvangen. Kletsend vervolgden ze hun weg. Na een uur zei Micahel vanaf dit punt ga ik terug. Heeft u alles. Eten en drinken?. Goed ik wens u een voorspoedig reis, dat u zonder moeilijkheden op uw bestemming arriveert'. De man en vrouw bedankten hem duizendmaal voor zijn hulp en de moeite die zijn vader getroostte om hen te helpen. Ze namen hartelijk afscheid van elkaar. Michael ging terug naar het noorden. Hij keek nog een keer achterom. Misschien tot zijn geruststelling dat ze nog op de goede weg zijn. Het echtpaar had de pas goed in. De vrouw voelde ondanks haar toestand sterk en krachtig. De man voelde zich gesterkt en

geïnspireerd door de hulp van Gabriel en Michael, kletste de hele tijd met zijn vrouw. Na een half dagreis kwamen ze door het bosland. De zon scheen nog fel maar hier konden ze zich schuilhouden onder de bomen. Ze aten wat van het droge brood en dronken het lauwe melk. Na een half uurtje vervolgden ze hun weg. Al die tijd hadden ze geen mens gezien. Het leek wel of ze alleen op de wereld waren. Ze hadden wat dieren gezien. Vossen, konijnen, slangen en wat wilde herten. Ze liepen voort. De avond zou snel vallen en ze moesten toch een rustplaats vinden of eentje bouwen. Onder een laagoverhangende rots zou al een uitkomst zijn. Vandaag liep alles op rolletjes. Er waren enkele dichtbegroeide bomen. Als ze een vuurtje maken zouden ze er de avond doorbrengen. Ze hadden een behoorlijk afstand gelopen maar het zou nog een halve dagreis schelen schatte hij in. Toen het schemerde hadden ze alles in gereedheid gebracht. Hij had vele strikken geplaatst. Een vuurtje en genoeg sprokkelhout om de nacht door te brengen. Brood hadden ze nog, koele melk en water. Het leek het Hof van Eden. Plots verrees uit de donkere nacht een heldere, krachtige ster. Het leek alsof het de andere sterren in verlegenheid bracht. Het was rein en puur en overvleugelde de anderen door zijn zuivere uitstraling. De ster leek een boodschap te brengen of misschien was het een gids voor de mensen die de weg niet wisten of een baken voor degenen die de weg kwijt waren. Het echtpaar keek de ster met veel bewondering en verwondering. Ze waren dankbaar dat ze getuige waren van iets unieks. Een gevoel van rust en vrede stroomde door hen heen.



Ze hoorden in de verte wat stemmen en het kwam hun kant op. Nieuwsgierig, angstig wachtten ze wat er zou komen. Het bleek drie herders te zijn. Een vader met zijn twee jonge

zonen. Ze zagen armetierig uit en droegen haveloze, bijeengeraapte hompen stoffen van vlas en hadden vieze, ongewassen baarden. Het leek een stelletje ongeregeld. 'We werden door het vuur aangetrokken'. 'Goedenavond moge de Heer uw pad verlichten. We zijn herders en op weg naar de ster die glans en glinstert als een kaarsje brandend in de donkere nacht. We hebben van andere vrienden, herders gehoord dat daar een man en een vrouw onderdak hebben gevonden. Het schijnt een rare, vreemde plek te zijn sinds ze daar zijn. Ieder een in de naaste omgeving werd er naar toe getrokken. We zijn daar ook op weg. Misschien is het te veel gevraagd maar heeft u wat te eten voor ons. We hebben melk. Misschien kunnen we ruilen. Misschien tegen wat brood of misschien wat vlees. 'We hebben zelf ook niet veel maar we willen met u delen wat we hebben antwoordde de man. Of niet mijn vrouw? Overvallen door de vraag aarzelde maar hervatte zich snel. 'Natuurlijk wilt u bij ons vuurtje aanzitten maar ben benieuwd naar de mensen waar de ster voor hen schijnt'. De vader antwoordde 'mevrouw het is aan de andere kant van de heuvel. Het is nog meer als een half uur lopen. Iedereen gaat er naar toe. Mag ik wat voorstellen. Waarom gaan we niet met zijn allen daar toe. We hebben wel honger maar wat vinden jullie jongens. Gaan we verder of niet! De twee knikten bevestigend. 'Eerst gaat u wat onze vlees proeven en het brood' zei de vrouw. Haar man stemde toe maar had nog wat achterdocht. Het leek alles snel te gaan. Het waren vreemden. Het waren herders en ze hadden een slechte naam. Hij zal op zijn hoede zijn. 'Ja maar Gabriel en Michael zijn ook herders' flitste het door zijn hoofd. Na tien minuten waren ze gereed om te vertrekken. 'Kom mijn vrouw, we gaan'. 'Nee wacht even. We hebben van onze ouders geleerd als we naar anderen gaan, op bezoek gaan dat we wat meenemen. Het is eigen aan ons, het is van ons. Wacht even dan haal ik het laatste vlees en het laatste brood. We kunnen toch niet met lege handen aankomen'. 'U heeft gelijk mevrouw. We hebben zelf niet veel maar we hebben melk genoeg' vertelde de oude herder. 'Het is niet veel maar komt uit een goed hart'. Nadat ze alles had ingepakt gingen ze op weg. Een fakkel van stro en hars verlichtte hun pad.



Na een uur kwamen ze op hun bestemming. Ze zagen drie herders die de wacht hielden voor de stal. Onmiskenbaar hoorden ze het geluid van een pasgeborene. Zenuwachtig klopten ze aan en traden naar binnen. Hun geschenk was het weinige brood om te delen en het vlees om te offeren. De man en de herders gingen snel naar buiten maar de vrouw bleef achter. Na een half uur trad ze uit de stal. Ze ging naar haar man en de herders. 'Ik heb een mooi gesprek met de vrouw gehad en ik heb de pasgeborene gezien. Weet niet hoe ik het moet zeggen maar ik heb het in mijn handen gehad, het leek alsof al mijn zorgen weggingen. Alsof het een waterdruppel was dat in de diepe zee werd opgenomen'. Aandachtig hoorden haar man en de herders haar relaas aan. 'Gaan we nu terug mijn man'? Voordat hij kon antwoorden hoorden ze in de verte het getrappel van hoeven. Het bleek van een troep kamelen te zijn. De berijders, het waren er drie, waren overdadig gekleed met kleurvolle tulbanden. De een had een purper gewaad, een ander groen met wat turkoois accenten en de laatste had een met goud verguld kleed ingezet met parelmoer. Ze vroegen waar de koning was. Een koning hebben ze niet gezien antwoordden ze eenduidig. Wel een eenvoudig echtpaar, rijk waren ze sowieso niet maar hun rijkdom was hun pasgeboren kind. Overdonderd dachten de drie dat ze de verkeerde hadden maar ze werden hiernaartoe geleid. 'Het zou kunnen zijn dat we op de verkeerde plek zijn maar de ster straalt op deze stal. Het is geen paleis maar kom we gaan naar binnen. Ben benieuwd'. Met hun rijk, geschakeerde, overdadige geschenken in hun handen, traden ze nederig in het schamele onderkomen. Ze werden niet teleurgesteld. Een koninklijk echtpaar hadden ze niet ontmoet maar ze aanschouwden wel het goddelijk wonder in de licht koude winteravond. Nadien schaarde iedereen zich rondom het grote kampvuur. Broden werden gebroken en het vlees verdeeld. De drie voorname heren schonken nog wijn. Tot in de late uren werden persoonlijke, wonderlijke levensverhalen verteld. Ze waren ingetogen dankbaar dat ze getuige waren van een zalige sterrennacht.



In de vroege ochtend nam de vrouw, haar man en de herders van de anderen afscheid. Ze keerden huiswaarts. De oude herder praatte honderduit. 'Weet u ...als die ster er niet was geweest. Zouden we niet hier zijn maar ik werd door die mysterieuze ster aangetrokken. Ik

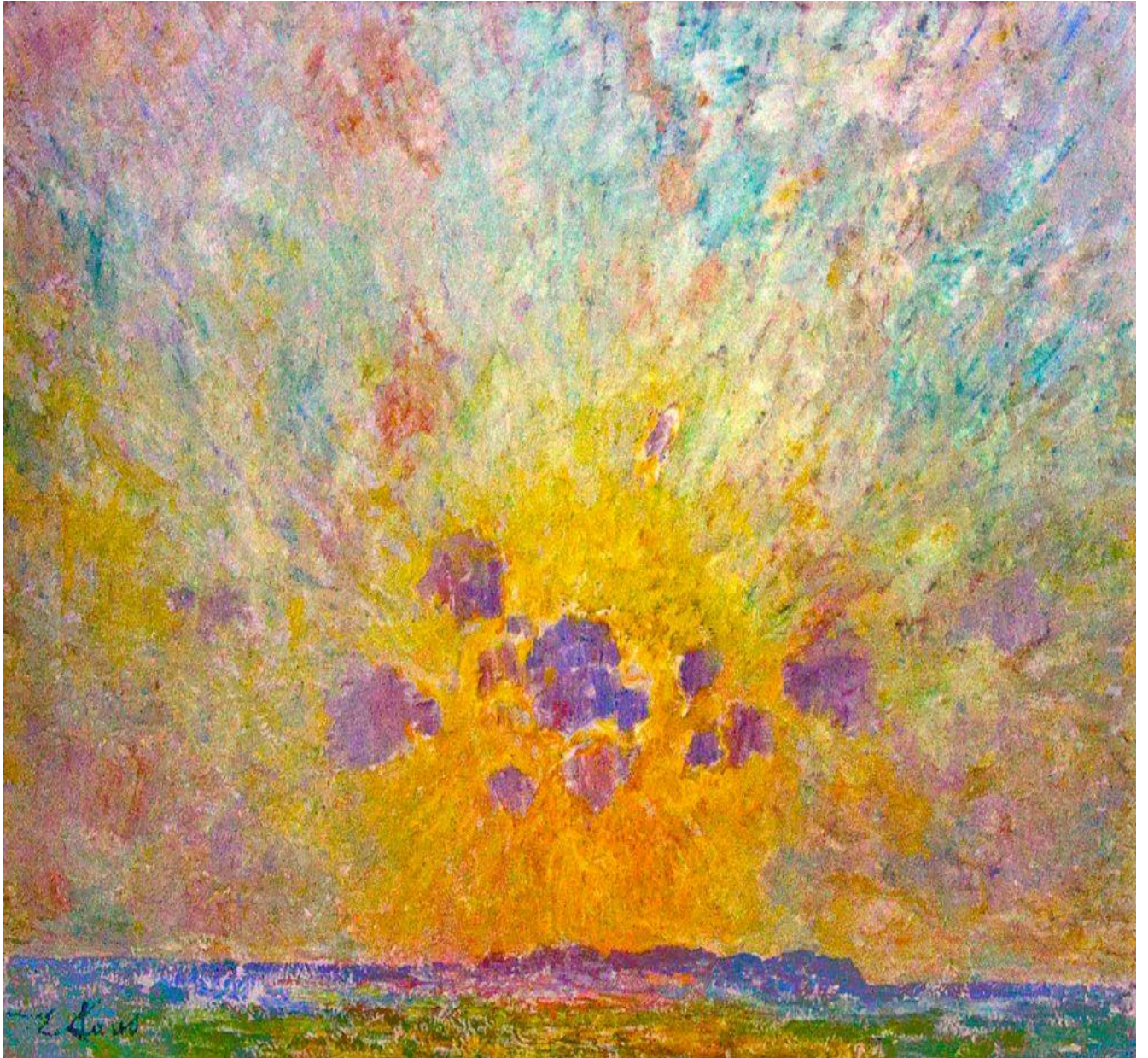
moest en zou naar die ster komen. Sleefte mijn beide zonen mee. Weet niet waarom maar dat gevoel had ik. Nu hebben we iets wonderlijks ervaren. Tuurlijk toch. Had u die drie kamelenrijders gezien. Dat zijn geen arme mensen maar volgens mij zijn het koningen. Ook al beweren ze van niet. Ja echt koningen. Ik zweer het'. Ze hoorden hem aan en beaamden bevestigend. De oudere herder vertelde het ene verhaal na het andere. Het maakte de thuisreis kort. Bij hun rustplaats aangekomen nam de herder en zijn twee zonen afscheid. Verderop wilden ze hun kudde laten grazen. Mochten de man en vrouw nog hier zijn dan zouden ze langskomen. . 'Mocht u nog hulp vragen, we zijn daar. U kan altijd bij ons terecht. Zoals mijn neef Gabriel altijd zei 'je bent nooit te arm om je naaste te helpen. Als je dat doet dan word je vanzelf rijk'. 'Heeft uw neef Gabriel een zoon die Michael heet' vroeg de man. 'Ja naast Michael heeft hij nog een aantal kinderen. Hou weet u dat. Kent u hem'. 'Ja we hebben ze beide ontmoet en ze hebben ons geholpen. Zonder hen waren we niet hier' zei de man dankbaar. 'Hoe is het mogelijk. De wereld is wel klein. U kent Gabriel. Wat een dag vol verrassingen. Ja had toch tegen u gezegd, op de een of andere manier raakt die ster ons allen. Hij lachte om zijn woorden. 'Kom jongens, laten we gaan. Misschien zien we elkaar nog weer' zei hij vrolijk. De man keek naar ze tot hij ze niet meer in de verte kon ontwaren. Hij werd door zijn vrouw geroepen. Ze had hem nodig. Nadien controleerde hij zijn strikken en het leverde veel vlees op. Eten en drinken hebben ze genoeg om naar hun dorp te gaan. Ze besloten om een paar dagen te blijven en dan hun reis te vervolgen. In de nacht die volgde kreeg de man en zijn vrouw verschillende dromen. In de ochtend vertelde de man zijn droom. 'Ik had een droom. Er was een koning die was boosaardig. Hij had een hardvochtig karakter. Zijn kwade inborst had zelfs invloed op de natuur. De gewassen groeiden met moeite. De bloemen bogen hun hoofden. De zon kneep vaker een oogje toe. Ik zag een boze koning die zijn volk mishandelde, buitte ze uit en sloeg alle kinderen. Een herder kwam langs en zag het tafereel aan en schudde zijn hoofd en waarschuwde de koning dat als hij niet tot inkeer kwam dat het hem heel duur zou komen te staan. Een dezer dagen zal een kindje worden geboren, hij zou de nieuwe koning worden. De boze koning werd door die woorden nog kwader en sloeg de herder tot hij bewusteloos raakte.. Om zijn gezag te herstellen gaf hij de order dat alle jonggeboren kinderen slaven moesten worden. Na een nacht kwam hij erop terug. Hij gaf het bevel aan zijn soldaten dat ze alle kinderen moesten doden. Zodoende was hij er zeker van dat niemand hem van de troon stoten. Het kwaad zat diep in hem. De herder kwam bij en hoorde wat de koning had gezegd. Hij besloot het volk te waarschuwen wat er zou gebeuren. Hij klopte aan bij elk dorp en zei dat alle pasgeborenen in veiligheid moest worden gebracht. Hijgend en buiten adem klopte hij bij elke deur....toen werd ik wakker badend in het zweet'. 'Het is wel merkwaardig zei zijn vrouw. Ik heb een andere droom. In mijn droom was er een oude vrouw. De vrouw werd in haar dorp door iedereen gemeden. Misschien was ze melaats of had ze een andere ziekte. Ze bedelde en zag er behoorlijk mager en vies uit. Niemand gaf haar iets. Ik liep haar voorbij maar ging terug met mijn eigen weinig brood en wat melk. Ik had het voor die dag nodig maar kreeg medelijden met haar en bood haar al wat ik had. De oude vrouw huilde dat ze voor het eerst iets kreeg. Ze antwoordde 'Mijn kind, al die tijd liepen de mensen die ik ken,

me straal voorbij. Niemand gaf iets. Weet je veel mensen delen hun rijkdom niet met anderen. Weinig mensen geven enkel een deel van hun overvloed. Je bent een vreemde maar jij schenkt alles wat je hebt. Ondanks je armoede geef je alles wat je bezit aan mij. Vandaag de dag zie je dat niet veel. Vraag wat je wil en je zal het ontvangen? 'Wil je rijkdom, wil je goud en zilver. Je hoeft het maar te zeggen en ik zal het je geven. Ik zal je zegenen'. 'Nee arme moedertje, goud en zilver wil ik niet. Het slijk der aarde hoef ik niet. In al die jaren zijn mijn man en ik niet gezegend met kinderen. Wat ik mis is het gelach van een zoon of een dochter. Wat ik wil is een kind. Dat is het enige wat ik wil. Voordat de arme vrouw kon antwoorden werd ik door jouw gestommel wakker gemaakt. Het is wel raar dat we verschillende dromen krijgen'. De man antwoordde 'Weet je, wil je niet verontrusten maar wat we gisteravond hebben meegemaakt en wat ik had gedroomd denk dat we hier zo snel mogelijk weg moeten zijn. Ik denk dat het met de ster te maken heeft. We moeten de mensen bij de stal waarschuwen. Weet je ga zoveel mogelijk uitrusten en dan probeer ik zoveel eten te vergaren en dan zijn we weg. Niet voordat ik de mensen waarschuw'. De man deed zijn best en was van plan om de volgende dag de waarschuwing af te geven. Die avond kwam de oude herder met zijn twee zonen. Na het avondmaal bespraken ze wat ze zouden doen. De oude herder was met hem eens. De mensen moeten worden gewaarschuwd maar hij zal het doen. De volgende ochtend namen ze afscheid. 'In alle commotie weet ik uw namen niet' zei de oude herder. 'Ja het is waar' antwoordde de man. 'Ik heet Rafael en mijn vrouw heet Hadassa'. 'Ik ben Uriel, mijn oudste zoon Benjamin en de jongste is Ruben. Reis veilig naar uw bestemming, hoop dat onze Heer u een kalm en behouden aankomst schenkt. We gaan terug en waarschuwen de anderen. Het gaat u goed en misschien treffen we elkaar. Als onze Heer het wil'. Emotievol namen ze afscheid van elkaar. Rafael en Hadassa besloten om niet meer naar het zuiden te gaan maar koersen westwaarts.



'Weet je, als mijn droom uitkomt en het wordt een meisje dan noem ik haar Maria naar de vrouw in de stal'. En als het een jongen is' vroeg haar man? 'Dat mag je zeggen. 'Weet je, mijn lieve man, als alles rustig is in het land dan wil ik nog een keertje terug naar dit

plaatsje. Terug naar de avond van gisteren. Hoe noemen ze dit plaatsje? Wat zeiden ze ook alweer. Het huis van brood'. 'Misschien ooit nog een keer'. 'Wie weet het' antwoordde haar man. Naarmate ze van de ster verwijderden doofde het licht van de ster maar niet het licht in hun harten noch de verwachtingsvolle hoop op een kleine wonder.



een Noodgemeente Protestant Maluku di Belanda productie 02122025

mozestulaseket5601@Vught geen reproductie zonder toestemming

Gabriel aartsengel van liefde, verlangen en vruchtbaarheid

Michael aartsengel van de hemelse legers

Uriël aartsengel van het licht

Ruben 'zie een zoon'

Benjamin 'zoon van de rechterhand'

Rafäel aartsengel 'God heelt'

Hadassa betekent ster

Maria betekent liefde, geliefd

Huis van Brood is Betlehem

Illustratie 1. Eduard Mantet unseen /5. Emile Claus . 'Zonnegloed' / Illustratie 3 Vincent van Gogh 'De sterrige nacht' /andere illustraties van Pinterest en Getty images

